

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (odvolacia komora)

z 23. mája 2007*

Vo veci T-223/06 P,

ktorej predmetom je odvolanie podané proti uzneseniu Súdu pre verejnú službu Európskej únie (druhá komora) z 13. júla 2006, Eistrup/Parlament (F-102/05, I-A-1-89 a II-A-329), smerujúce k zrušeniu tohto uznesenia,

Európsky parlament, v zastúpení: H. von Herten a L. Knudsen, splnomocnení zástupcovia,

odvolateľ,

ďalší účastník konania:

Ole Eistrup, úradník Európskeho parlamentu, bydliskom v Knebel (Dánsko), v zastúpení: S. Hjelmberg a M. Honoré, advokáti,

žalobca v prvom stupni,

* Jazyk konania: dánčina.

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV (odvolacia komora),

v zložení: predseda B. Vesterdorf, sudcovia M. Jaeger, J. Pirrung, M. Vilaras
a H. Legal,

tajomník: E. Coulon,

vyhlásil tento

Rozsudok

- ¹ Parlament svojím odvolaním podaným na základe článku 9 prílohy štatútu Súdneho dvora navrhuje zrušenie uznesenia Súdu pre verejnú službu Európskej únie z 13. júla 2006, Eistrup/Parlament (F-102/05, zatiaľ neuverejneného v Zbierke, ďalej len „napadnuté uznesenie“), ktorým Súd pre verejnú službu zamietol námietku neprípustnosti, ktorú Parlament vzniesol pre porušenie článku 43 ods. 1 prvého pododseku rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, uplatňovaného primerane na Súd pre verejnú službu na základe článku 3 ods. 4 rozhodnutia Rady 2004/752/ES, Euratom z 2. novembra 2004, ktorým sa zriaďuje Súd pre verejnú službu Európskej únie (Ú. v. EÚ L 333, s. 7), z dôvodu, že na návrhu na začatie konania bola namiesto vlastnoručného podpisu advokáta žalobcu v prvom stupni odtlačená pečiatka zobrazujúca podpis tohto advokáta.

O konaní v prvom stupni

- 2 Žalobou pôvodne podanou na Súd prvého stupňa 20. októbra 2005 pán Eistrup navrhol jednak zrušenie rozhodnutia z 13. decembra 2004, ktorým Parlament stanovil podľa neho nedostatočnú výšku príspevku, ktorý mu mal byť vyplatený z dôvodu jeho oneskoreného znovuzaradenia na pracovné miesto po uplynutí pracovného voľna z osobných dôvodov, ako aj zrušenie rozhodnutia z 12. júla 2005, ktorým sa zamietá sťažnosť podaná proti rozhodnutiu z 13. decembra 2004, a jednak to, aby bol Parlament zaviazaný na náhradu spôsobenej ujmy.
- 3 Potom, čo kancelária Súdu prvého stupňa zistila, že na žalobe je odtlačená pečiatka zobrazujúca podpis advokáta pána Eistrupa, listom z 25. októbra 2005 vyzvala tohto advokáta, aby sa vyjadril k dodržaniu ustanovení článku 43 ods. 1 prvého pododseku rokovacieho poriadku, podľa ktorého „originál každého podania musí byť podpísaný splnomocneným zástupcom alebo advokátom“ účastníkov konania.
- 4 V odpovedi na to advokát pána Eistrupa vysvetlivkou z 5. novembra 2005 potvrdil, že je autorom podpisu pripojeného k žalobe. Dodal, že je potrebné po vzore dánskeho práva tento spôsob podpisu pripustiť.
- 5 Kancelária Súdu prvého stupňa potom Parlamentu doručila návrh na začatie konania, ako aj kópiu vyššie uvedenej vysvetlivky.
- 6 Samostatným podaním podaným 15. decembra 2005 vzniesol Parlament námietku neprípustnosti na základe článku 114 ods. 1 rokovacieho poriadku. Žalobca podal k tejto námietke svoje pripomienky 10. apríla 2006.

- 7 Uznesením z 15. decembra 2005 Súd prvého stupňa na základe článku 3 ods. 3 rozhodnutia 2004/752 postúpil prejednávaniu veci Súdu pre verejnú službu. Žaloba bola zapísaná do registra kancelárie posledného uvedeného súdu pod číslom F-102/05.
- 8 Dňa 16. júna 2006 advokát pána Eistrupa na žiadosť Súdu pre verejnú službu zaslal kancelárii tohto súdu verziu žaloby podpísanú svojou vlastnou rukou.
- 9 Za týchto okolností Súd pre verejnú službu napadnutým uznesením zamietol námietku neprípustnosti vznesenú Parlamentom.

O napadnutom uznesení

- 10 Súd pre verejnú službu potom, čo pripomenul, že Súd prvého stupňa v uznesení z 24. februára 2000, FTA a i./Rada (T-37/98, Zb. s. II-373, ďalej len „uznesenie FTA“, bod 26) vyložil článok 43 ods. 1 prvý pododsek svojho rokovacieho poriadku tak, že vyžaduje vlastnoručný podpis advokáta žalobcu, pripustil, že skutočnosť, že advokát pána Eistrupa použil pečiatku zobrazujúcu jeho podpis, predstavuje vadu. Podľa Súdu pre verejnú službu však taká vada zistená v čase podania žaloby nemohla s ohľadom na okolnosti prejednávanej veci spôsobiť neprípustnosť žaloby (body 22 až 24 napadnutého uznesenia).
- 11 Súd pre verejnú službu v tomto ohľade v bode 25 napadnutého uznesenia uviedol, že vysvetlenia poskytnuté advokátom pána Eistrupa v odpovedi na list kancelárie Súdu prvého stupňa z 25. októbra 2005 odstraňujú akúkoľvek pochybnosť o tom, že tento

advokát je na žalobe skutočne podpísaný. Súd pre verejnú službu v tejto súvislosti odkázal na rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. februára 2006, Le Levant 001 a i./Komisia (T-34/02, Zb. s. II-267, bod 56), pokiaľ ide o splnomocnenie na podanie žaloby udelené podľa článku 44 ods. 5 písm. b) rokovacieho poriadku predstaviteľom právnickej osoby advokátovi, ktoré bolo podpísané pomocou pečiatky.

- 12 V bode 26 napadnutého uznesenia Súd pre verejnú službu pripomenul, že po vysvetleniach advokáta pána Eistrupa doručila kancelária Súdu prvého stupňa návrh na začatie konania Parlamentu. V bode 27 ešte dodal, že dostal od pána Eistrupa verziu návrhu na začatie konania podpísanú vlastnoručne jeho advokátom.
- 13 Súd pre verejnú službu v bode 28 napadnutého uznesenia konštatoval, že Parlament neuviedol žiadnu okolnosť, ktorá by preukazovala porušenie práva na obranu v prípade, že by žaloba bola vyhlásená za prípustnú pokiaľ ide o požiadavky článku 43 ods. 1 prvého pododseku rokovacieho poriadku.
- 14 Súd pre verejnú službu na základe toho dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci by vyhlásenie neprípustnosti žaloby pre nedodržanie takejto formálnej náležitosti konania, ktorá nemá podstatný vplyv na výkon spravodlivosti, mohlo neprimerane porušiť základné právo pána Eistrupa na prejednanie veci súdom, predovšetkým v prvom stupni (bod 29 napadnutého uznesenia).
- 15 Napadnuté uznesenie bolo Parlamentu oznámené 17. júla 2006.

O odvolaní

Konanie

- 16 Vyjadrením podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 23. augusta 2006 Parlament podal toto odvolanie.
- 17 Článok 146 rokovacieho poriadku uvádza, že po podaní vyjadrení môže Súd prvého stupňa na základe správy sudcu spravodajcu, po vypočutí účastníkov konania, rozhodnúť tak, že sa o odvolaní rozhodne bez ústnej časti konania, s výnimkou prípadov, ak by jeden z účastníkov konania podal návrh, v ktorom uvedie dôvody preto, aby bol vypočutý. Tento návrh musí predložiť v lehote jedného mesiaca od doručenia uznesenia o skončení písomnej časti konania dotknutému účastníkovi.
- 18 Pán Eistrup vo svojom vyjadrení k odvolaniu podanom 10. novembra 2006 navrhol Súdu prvého stupňa, aby „vzhľadom na rozhodujúci charakter spornej formálnej náležitosti pre [neho] a pre jeho žalobu proti Parlamentu“ nariadil pojednávanie.
- 19 Tento návrh treba zamietnuť jednak ako predčasný vzhľadom na ustanovenia článku 146 rokovacieho poriadku, a jednak preto, že konkrétne neuvádza dôvody, pre ktoré si pán Eistrup želá byť vypočutý.
- 20 Vyjadrením zo 6. decembra 2006 Parlament v súlade s článkom 143 rokovacieho poriadku požiadal o povolenie predložiť repliku. Rozhodnutím z 13. decembra 2006 bola táto žiadosť zamietnutá. V rovnaký deň bola skončená písomná časť konania.

- 21 Súd prvého stupňa (odvolacia komora) na základe správy sudcu spravodajcu konštatoval, že účastníci konania nepredložili žiadny návrh na nariadenie pojednávania v lehote jedného mesiaca od doručenia oznámenia o skončení písomnej časti konania, a na základe článku 146 rokovacieho poriadku rozhodol, že o odvolaní sa rozhodne bez ústnej časti konania.

Návrhy účastníkov konania

- 22 Parlament navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zrušil napadnuté uznesenie,
- rozhodol s konečnou platnosťou o spore tým, že vyhlási námietku neprípustnosti za dôvodnú,
- odmietol žalobu ako neprípustnú,
- rozhodol o trovách konania podľa práva.

- 23 Pán Eistrup navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zamietol odvolanie,

- subsidiárne, vrátil vec Súdu pre verejnú službu,

- zaviazal Parlament na náhradu trov konania.

Tvrdenia účastníkov konania

- 24 Parlament uvádza na podporu svojho odvolania jediný dôvod, ktorý je založený na nedodržaní práva Spoločenstva Súdom pre verejnú službu. Tento odvolací dôvod sa delí na dve časti, z ktorých prvá je založená na porušení článku 43 ods. 1 prvého pododseku rokovacieho poriadku a druhá na porušení zásady právnej istoty.
- 25 V rámci prvej časti svojho odvolacieho dôvodu sa Parlament domnieva, že Súd pre verejnú službu sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že nevyhlásil žalobu podanú pánom Eistrupom za neprípustnú z dôvodu porušenia článku 43 ods. 1 prvého pododseku rokovacieho poriadku aj napriek tomu, že advokát pána Eistrupa nepripojil k žalobe vlastnoručný podpis.
- 26 Pokiaľ ide o odkaz Súdu pre verejnú službu na už citovaný rozsudok Le Levant 001 a i./Komisia, Parlament zdôrazňuje, že tento rozsudok sa týkal článku 44 ods. 5 písm. b) rokovacieho poriadku a nie jeho článku 43 ods. 1 prvého pododseku. Nedodržanie článku 44 ods. 5 písm. b) pritom môže byť napravené na základe článku 44 ods. 6, zatiaľ čo v prípade nedodržania článku 43 ods. 1 prvého pododseku, ktorý sa týka požiadavky podpísania originálov podaní advokátom účastníka konania, nie je stanovená žiadna možnosť nápravy. Uvedený rozsudok teda nie je v prejednávanej veci relevantný.

- 27 Keďže Súd pre verejnú službu v bode 25 napadnutého uznesenia konštatuje, že „advokát žalobcu skutočne podpísal žalobu“, čo sa má chápať tak, že advokát skutočne podpísal žalobu tým spôsobom, že sám na originál žaloby odtlačil pečiatku so svojim podpisom, Parlament sa pýta na užitočnosť použitia pečiatky namiesto vlastnoručného podpisu žaloby, pokiaľ je dotknutá osoba prítomná. Teraz už v každom prípade nemožno s istotou overiť, či sa advokát v čase odoslania žaloby skutočne stotožnil s jej znením.
- 28 V rámci druhej časti svojho odvolacieho dôvodu Parlament vytýka Súdu pre verejnú službu, že porušil zásadu právnej istoty tým, že nedodrжал ustanovenia rokovacieho poriadku týkajúce sa prípustnosti žaloby. Žiadne z ustanovení práva Spoločenstva totiž neobmedzuje právo odvolať sa na porušenie rokovacieho poriadku len na tie prípady, v ktorých toto porušenie narušilo právo na obranu. Požiadavka podpisu je podmienkou prípustnosti v rovnakej miere ako dodržiavanie procesných lehôt, takže Súd pre verejnú službu sa nemohol odvolávať na zásady proporcionality a prejednávania vecí súdom s cieľom vyhnúť sa uplatneniu článku 43 ods. 1 prvého pododseku rokovacieho poriadku.
- 29 Pán Eistrup odpovedá, že ani rokovací poriadok Súdu prvého stupňa, ani texty, ktoré s ním súvisia, neupresňujú, ako treba chápať výraz „podpis“. Okrem toho ani uznesenie FTA, ani žiadne iné súdne rozhodnutie neposkytuje jasnú definíciu tohto výrazu a už vôbec nie výrazu „vlastnoručný podpis“. Navyše v niektorých právnych poriadkoch, ako napríklad v dánskom právnom poriadku, je použitie pečiatky na podaniach vo všeobecnosti prípustné. V prejednávanej veci došlo v každom prípade k ospravedlniteľnej chybe, takže žalobu nemožno vyhlásiť za neprípustnú.
- 30 Pán Eistrup tvrdí po prvé, že článok 43 ods. 1 rokovacieho poriadku nijako neupresňuje, či podpis žaloby musí spĺňať nejaké formálne náležitosti. Dodáva, že Súd prvého stupňa podľa svojich praktických pokynov účastníkom konania (Ú. v. ES L 87, 2002, s. 48) (bod I 2) v prípade zaslania elektronickou poštou neprípúšťa

faksimile podpisu „vytvoreného na počítači“. Tento text však nevylučuje zaslanie faksimile podpisu vytvoreného vlastnoručne. Pokiaľ ide o článok 6 ods. 3 pokynov pre tajomníka Súdu prvého stupňa z 3. marca 1994 (Ú. v. ES L 78, s. 32), zmenených a doplnených naposledy 5. júna 2002 (Ú. v. ES L 160, s. 1), podľa ktorého tajomník môže prijať len dokumenty, na ktorých je originál podpisu advokáta alebo splnomocneného zástupcu dotknutého účastníka konania, pán Eistrup sa domnieva, že toto ustanovenie neposkytuje žiadnu jasnú predstavu o tom, čo treba rozumieť výrazmi „podpis“ alebo „originál“ podpisu.

- 31 Podľa pána Eistrupa je teda potrebné analyzovať funkciu fyzického podpisu. Cieľom takého podpisu je zaručiť pravosť, celistvosť a nepopierateľnosť textu uvedeného na podpísanom dokumente, a predovšetkým uistiť adresáta o tom, že podpis bol pripojený konkrétnou osobou, teda majiteľom podpisu. Podľa pána Eistrupa z toho vyplýva, že na použitie pečiatky treba prinajmenšom v Dánsku hľadať tak, že spĺňa tieto podmienky a teda je porovnateľné s vlastnoručným podpisom pomocou guľôčkového alebo atramentového pera. Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT) okrem toho tiež považuje použitie faksimile podpisu za prípustnú formu podpisu [rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. septembra 2006, DEF-TEC Defense Technology/ÚHVT — Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR), T-6/05, Zb. s. II-2671, bod 3].
- 32 Pokiaľ ide o riziko zneužitia takej pečiatky, dánske právo vyriešilo tento problém tak, že uložilo autorovi faksimile podpisu povinnosť dokázať, že v konkrétnom prípade došlo k zneužitiu. Podpis pripojený pomocou pečiatky teda požíva výhodu domnienky pravosti. Inými slovami autor faksimile podpisu nesie riziko spojené s použitím pečiatky. Okrem toho, riziko sfaľšovania podpisu sa netýka len použitia pečiatok, ale aj podpisu pomocou guľôčkového pera.
- 33 Pán Eistrup v tejto súvislosti zdôrazňuje, že Parlament v žiadnom okamihu nespochybnil, že jeho advokát dostal splnomocnenie na jeho zastupovanie, že tento advokát je skutočne autorom žaloby alebo že faksimile podpisu bolo pripojené uvedeným advokátom.

- 34 Pán Eistrup po druhé nesúhlasí s tvrdením Parlamentu, podľa ktorého sa na už citovaný rozsudok *Le Levant* 001 a i./Komisia nemožno odvolávať, pretože sa týka podania, ktorého vady mohli byť na rozdiel od prejednávanej veci napravené podľa článku 44 ods. 6 rokovacieho poriadku. Zdôrazňuje, že v tomto rozsudku Súd prvého stupňa vôbec nepovažoval nápravu za nutnú, a naopak dospel k záveru, že ustanovenie článku 44 ods. 5 rokovacieho poriadku nebolo porušené, pretože podpis pripojený vo forme pečiatky na plnomocenstve udelenom advokátovi jeho klientmi bol naozaj platný. Tento rozsudok je v prejednávanej veci relevantný, keďže z článku 7 ods. 3 pokynov pre tajomníka výslovne vyplýva, že dokumenty, ktoré sa majú predložiť podľa článku 44 ods. 5 písm. a) a b) rokovacieho poriadku, musia zahŕňať splnomocnenie udelené advokátovi „podpísané“ predstaviteľom dotknutej právnickej osoby. Aby teda bolo také splnomocnenie platné, musí dodržať podmienku týkajúcu sa podpisu. Súd prvého stupňa pritom vo veci, ktorá viedla k vydaniu už citovaného rozsudku *Le Levant* 001 a i./Komisia, použitie pečiatky pripustil.
- 35 Pokiaľ ide o uznesenie FTA, pán Eistrup tvrdí, že kľúčová otázka vznesená vo veci, ktorá viedla k vydaniu tohto uznesenia, sa týkala toho, či mohla žalobu právoplatne podpísať v mene žalobcov aj iná osoba než ich advokát, a nie toho, ako mal byť taký podpis pripojený k žalobe. Keď teda Súd prvého stupňa vyložil článok 43 ods. 1 rokovacieho poriadku v tom zmysle, že vyžaduje „vlastnoručný podpis“, išlo o *obiter dictum*. Okrem toho Súd prvého stupňa, ktorý sa zdržal upresnenia, čo treba rozumieť výrazom „vlastnoručný podpis“, nerozhodol o tom, či sa použitie pečiatky môže považovať za platnú formu podpisu.
- 36 Pán Eistrup po tretie tvrdí, že použitie pečiatky sa musí prinajmenšom v Dánsku považovať za platný fyzický podpis, ktorý je porovnateľný s podpisom napísaným perom. Tak je to predovšetkým pri predkladaní procesných písomností na dánske súdy.

37 Po štvrté tvrdí, že použitie pečiatky jeho advokátom treba v každom prípade považovať za ospravedlniteľnú chybu. V tejto súvislosti uvádza tieto okolnosti:

- ani výraz „podpis“, ani výraz „originál“ podpisu neboli jasne definované v práve Spoločenstva,
- praktické pokyny účastníkom konania vylučujú len faksimile podpisu vykonané na počítači,
- podľa judikatúry Spoločenstva môžu byť podania podpísané pomocou pečiatky, pokiaľ neexistuje žiadna pochybnosť o tom, že sa autor stotožňuje s ich obsahom a disponuje platným plnomocenstvom,
- totožnosť autora žaloby nebola v prejednávanej veci predmetom žiadnych pochybností,
- použitie pečiatky zobrazujúcej podpis je v Dánsku prípustné,
- kvalifikácia prejednávanej žaloby ako neprípustnej by bola mimoriadne závažným úkonom.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 38 Parlament svojím odvolaním vytýka Súdu pre verejnú službu, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri uplatňovaní článku 43 ods. 1 prvého pododseku rokovacieho poriadku, vykladaného s ohľadom na zásadu právnej istoty.
- 39 Podľa uvedeného procesného ustanovenia „originál každého podania musí byť podpísaný splnomocneným zástupcom alebo advokátom [dotknutého] účastníka konania“.
- 40 Toto ustanovenie sa musí vykladať tak, že vyžaduje, aby bol na origináli návrhu na začatie konania uvedený vlastnoručný podpis advokáta splnomocneného žalobcom (uznesenie FTA, body 23, 26 a 27). Práve z tohto výkladu vychádzajú pokyny pre tajomníka Súdu prvého stupňa, ktoré vo svojom článku 6 ods. 3 tajomníci nariaďujú, aby prijímal len dokumenty, na ktorých je „originál podpisu advokáta“.
- 41 Súd pre verejnú službu teda v bodoch 24 a 25 napadnutého uznesenia správne rozhodol, že použitie advokátom pána Eistrupa pečiatky zobrazujúcej svoj podpis je pochybením v štádiu podania žaloby, keďže podpis pomocou tejto pečiatky nie je priamo pripojeným podpisom, ako to vyžaduje článok 43 ods. 1 prvý pododsek rokovacieho poriadku. Hoci totiž dotknutá pečiatka zobrazovala podobu podpisu advokáta, nič to nemení na tom, že tento spôsob podpísania mal nepriamy charakter a na žalobe nebol uvedený originál podpisu advokáta.
- 42 Žiadne z tvrdení uvedených pánom Eistrupom nemôže vyvrátiť tento záver.

- 43 Ako irelevantné je teda potrebné zamietnuť po prvé tvrdenie, ktoré pán Eistrup vyvodzuje z už citovaného rozsudku *Le Levant 001* a *i./Komisia*, a v rámci ktorého tvrdí, že tento rozsudok tým, že pripustil podpis pomocou faksimile pripojeného k plnomocenstvu udelenému advokátovi na podanie žaloby podľa článku 44 ods. 5 písm. b) rokovacieho poriadku, definoval pojem „podpis“ v zmysle článku 7 ods. 3 pokynov pre tajomníka a táto definícia je relevantná aj v prejednávanej veci (pozri bod 34 vyššie).
- 44 V tejto súvislosti stačí uviesť, že článok 44 ods. 5 písm. b) rokovacieho poriadku vyžaduje len „doklad o tom, že splnomocnenie udelené [právnickou osobou] advokátovi bolo vystavené osobou na to oprávnenou“. Takým dokladom nemusí nevyhnutne dokument s vlastnoručným podpisom splnomocneného. Hoci je pravda, že článok 7 ods. 3 pokynov pre tajomníka vyžaduje „splnomocnenie... podpísané predstaviteľom právnickej osoby“, toto ustanovenie nemožno vykladať tak, že by sa ním menilo ustanovenie článku 44 ods. 5 písm. b) rokovacieho poriadku — ktoré navyše nemôže byť zmenené pokynmi pre tajomníka —, ale treba ho skôr chápať tak, že odkazuje na najobvyklejšiu formu predkladania takeého splnomocnenia, pričom však nevylučuje akúkoľvek ďalšiu možnosť dokázať, že splnomocnenie bolo riadne udelené. Znenie článku 43 ods. 1 prvého pododseku rokovacieho poriadku však neumožňuje prijať nepodpísanú žalobu, aj keby bol poskytnutý dôkaz, že žaloba bola advokátom alebo splnomocneným zástupcom, v mene ktorého bola podaná, schválená iným spôsobom než pripojením vlastnoručného podpisu.
- 45 Po druhé vzhľadom na formálnu požiadavku stanovenú článkom 43 ods. 1 prvým pododsekom rokovacieho poriadku nie je v súvislostiach prejednávanej veci relevantné odvolanie sa na už citovaný rozsudok *FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR*, ktorý odkazuje na interné rozhodnutie ÚHVT, ktorým sa povoľuje používanie faksimile podpisu zodpovedných pracovníkov ÚHVT na účely ich rozhodnutia, oznámenia alebo doručenia posledných uvedených. Vo všeobecnosti skutočnosť, že použitie faxu, ďalekopisu, telegramov alebo elektronickej pošty je prípustné v oblastiach, ktoré nepodliehajú prísnejším formálnym podmienkam, ako v prípade oznámení vo veci ochrannej známky [pravidlá 55 a 79 až 82 nariadenia

Komisie (ES) č. 2868/95 z 13. decembra 1995, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 40/94 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 303, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 189)], nie je relevantná.

- 46 Je to tak po tretie aj v prípade tvrdenia, že z bodu I 2 praktických pokynov účastníkom konania treba *a contrario* vyvodiť, že Súd prvého stupňa prijíma v prípade zaslania elektronickou poštou faksimile podpisu vykonané vlastnoručne (pozri bod 30 vyššie). Predmetný pokyn sa totiž týka len používania technických prostriedkov komunikácie uvedených v tomto zmysle v článku 43 ods. 6 rokovacieho poriadku. Tento pokyn je preto pre výklad odseku 1 prvého pododseku tohto článku irelevantný.
- 47 Súd pre verejnú službu však rozhodol, že vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci nemôže nedodržanie článku 43 ods. 1 prvého pododseku rokovacieho poriadku advokátom pána Eistrupa spôsobiť neprípustnosť žaloby. Usúdil teda, že požiadavka vlastnoručného podpisu nemusí byť uplatnená, pokiaľ to okolnosti prejednávanej veci vyžadujú.
- 48 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že neuvedenie vlastnoručného podpisu v žalobe advokátom na to splnomocneným nepatrí medzi formálne vady, ktoré možno napraviť podľa článku 21 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora, článku 44 ods. 6 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa alebo článku 6 ods. 1, 4 a 5 Pokynov pre tajomníka Súdu prvého stupňa.
- 49 Okrem toho, hoci článok 43 ods. 6 rokovacieho poriadku umožňuje po jeho zmenách a doplneniach prijatých 6. decembra 2000 (Ú. v. ES L 322, s. 4) používanie faxov a elektronickej pošty, platnosť oznámenia vykonaného pomocou týchto elektronických prostriedkov podlieha podmienke, že „podpísaný originál [dotknu-

tého] podania“ je podaný do kancelárie Súdu prvého stupňa najneskôr do desiatich dní potom. Okrem toho, hoci článok 43 ods. 7 po zmenách a doplneniach rokovacieho poriadku prijatých 12. októbra 2005 (Ú. v. EÚ L 298, s. 1) oprávňuje Súd prvého stupňa, aby rozhodnutím uverejneným v *Úradnom vestníku Európskej únie* stanovil podmienky, za ktorých sa podanie zaslané do kancelárie Súdu prvého stupňa elektronicky „považuje za originál tohto podania“, treba konštatovať, že také rozhodnutie ešte nebolo prijaté.

- 50 Z toho vyplýva, že za súčasného stavu procesného práva súdov Spoločenstva je podpis vlastnoručne pripojený advokátom na originál návrhu na začatie konania jediným prostriedkom umožňujúcim uistiť sa, že zodpovednosť za predloženie a obsah tohto podania nesie osoba oprávnená zastupovať žalobcu na súdoch Spoločenstva (pozri v tomto zmysle uznesenie FTA, body 25 a 26).
- 51 Požiadavka vlastnoručného podpisu v zmysle článku 43 ods. 1 prvého pododseku rokovacieho poriadku na účely právnej istoty teda sleduje zabezpečenie pravosti žaloby a vylúčenie rizika, že žaloba nie je v skutočnosti dielom autora oprávneného na tento účel. Túto požiadavku preto treba považovať za podstatnú formálnu náležitosť a treba ju uplatňovať prísne, takže následkom jej nedodržania je neprípustnosť žaloby.
- 52 Pokiaľ ide o odtlačok pečiatky zobrazujúcej podpis advokáta splnomocneného žalobcom na návrh na začatie konania, treba konštatovať, že tento nepriamy a mechanický spôsob „podpisu“ neumožňuje sám osebe konštatovať, že predmetné podanie podpísal práve sám advokát.
- 53 Pokiaľ ide o konštatovanie Súdu pre verejnú službu v bode 25 napadnutého uznesenia, podľa ktorého vysvetlenia poskytnuté advokátom pána Eistrupa odstraňujú akúkoľvek pochybnosť o tom, že tento advokát skutočne podpísal

žalobu, treba uviesť, že podstatné vady žaloby existujúce v okamihu jej podania nemôžu byť napravené len na základe neskoršieho vyhlásenia, ktoré nie je súčasťou podania vo vlastnom zmysle slova, keďže neuvedenie vlastnoručného podpisu nepatrí medzi formálne vady, ktoré možno napraviť v priebehu konania (pozri bod 48 vyššie). Také vyhlásenie samo osebe nestačí ani na potvrdenie elektronickej pošty alebo faxu, pokiaľ po nich nenasleduje „podpísaný originál podania“.

54 Treba dodať, že hoci pán Eistrup potvrdil, že jeho advokát osobne podpísal žalobu prostredníctvom pečiatky zobrazujúcej jeho podpis (bod 20 napadnutého uznesenia), možno len konštatovať, že spôsob podpísania žaloby je len internou vecou predmetnej advokátskej kancelárie a obvykle nepodlieha ani preskúmaniu proti-stranou a ani preskúmaniu súdom. Nejde teda o okolnosť, ktorá by mohla objektívne bez akejkoľvek pochybnosti zaistiť, že zodpovednosť za podanie a obsah žaloby nesie advokát pána Eistrupa.

55 Tento záver nie je v rozpore s rozsudkom Súdneho dvora z 18. januára 2007, PKK a KNK/Rada (C-229/05 P, Zb. s. I-439, body 114 až 119). Súdny dvor v tomto rozsudku, v ktorom sa mal vyjadriť k hodnote vyhlásení advokáta žalobcu smerujúcich k legitimizácii splnomocnenia, ktoré mu žalobca udelil, rozhodol, že tieto vyhlásenia urobené členom advokátskej komory jedného z členských štátov, ktorý podlieha profesijnému etickému kódexu, stačili za osobitných okolností predmetnej veci na preukázanie toho, že žalobca bol oprávnený splnomocniť advokátov. Zvláštna povaha uvedenej veci pritom spočívala v tom, že žalobca bol organizáciou bez právnej subjektivity, čo viedlo Súdny dvor k tomu, aby zdôraznil, že ani ustanovenia jeho štatútu, ani ustanovenia jeho rokovacieho poriadku, a ani ustanovenia rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa nepredpokladajú podanie žaloby takou organizáciou. Podľa Súdneho dvora bolo za tejto výnimočnej situácie potrebné vyhnúť sa prehnanému formalizmu, a teda umožniť žalujúcej organizácii, aby akýmkoľvek dôkazným prostriedkom preukázala, že bola oprávnená splnomocniť advokátov.

- 56 K takejto výnimočnej situácii však v prejednávanej veci nedošlo, keďže požiadavka vlastnoručného podpisu ako podstatná formálna náležitosť (pozri bod 51 vyššie) je zakotvená práve v ustanoveniach článku 43 ods. 1 prvého pododseku rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, ako ich vykladá vyššie uvedená judikatúra.
- 57 Toto konštatovanie nie je navyše vyvrátené ani rozsudkom Súdu prvého stupňa z 13. januára 2004, *Thermenhotel Stoiser Franz a i./Komisia* (T-158/99, Zb. s. II-1, body 42 až 45), keďže vo veci, ktorá viedla k vydaniu tohto rozsudku, bol na žalobe skutočne vlastnoručný podpis advokáta žalobcu a Súd prvého stupňa mohol overiť pravosť tohto podpisu jeho porovnaním s inými podpismi toho istého advokáta, teda na základe objektívnych okolností, a nie na základe neskoršieho vyhlásenia posledného uvedeného, ktoré nebolo súčasťou dotknutých písomností.
- 58 Vzhľadom na vyššie uvedené nemôže byť neuvedenie vlastnoručného podpisu považované za napravené ani tým, že jednak žaloba pána Eistrupa bola doručená žalovanému v prvom stupni, a jednak že Súd pre verejnú službu dostal od pána Eistrupa verziu návrhu na začatie konania vlastnoručne podpísanú jeho advokátom (bod 27 napadnutého uznesenia). Žaloba sa totiž zjavne nestáva prípustnou len na základe toho, že bola doručená protistrane. Pokiaľ ide o podanie novej žaloby pánom Eistrupom, stačí pripomenúť, že tá bola podaná na Súd pre verejnú službu až 16. júna 2006. Ako správne uviedol Parlament, k tomuto podaniu došlo až po uplynutí lehoty na podanie žaloby.
- 59 Nakoniec je potrebné pripomenúť, že Súd pre verejnú službu usúdil, že Parlament nedokázal porušenie práv na obranu v prípade, že by žaloba bola vyhlásená za prípustnú, zatiaľ čo vyhlásenie žaloby za neprípustnú z dôvodu nedodržania formálnej náležitosti konania bez podstatného dosahu na výkon spravodlivosti by

neprimerane zasiahlo do základného práva na prejednanie veci súdom (body 28 a 29 napadnutého uznesenia). V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že požiadavka vlastnoručného podpisu v zmysle článku 43 ods. 1 prvého pododseku rokovacieho poriadku je podstatnou formálnou náležitosťou (pozri bod 51 vyššie). Porušenie podstatnej formálnej náležitosti pritom spôsobuje neprípustnosť žaloby (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdu prvého stupňa z 8. februára 1993, *Stagakis/Parlament*, T-101/92, Zb. s. II-63, bod 8) bez toho, aby bolo potrebné preskúmať účinky takého porušenia a predovšetkým overiť, či neuvedenie vlastnoručného podpisu na žalobe spôsobilo ujmu protistrane (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 6. apríla 2000, *Komisija/ICI*, C-286/95 P, Zb. s. I-2341, body 42 a 52).

60 Z toho vyplýva, že odtlačok pečiatky zobrazujúcej podpis advokáta splnomocneného žalobcom na návrh na začatie konania spôsobuje neprípustnosť žaloby, a to bez ohľadu na také okolnosti, aké boli zohľadnené v napadnutom uznesení.

61 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Súd pre verejnú službu sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že rozhodol, že zistená procesná vada nemôže vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci spôsobiť neprípustnosť žaloby.

62 Je však potrebné pripomenúť, že aj keď v odôvodnení rozsudku vydaného v prvostupňovom konaní došlo k porušeniu práva Spoločenstva, ale jeho výroková časť sa napriek tomu javí ako dôvodná z iných právnych dôvodov, odvolanie musí byť zamietnuté (rozsudok Súdneho dvora z 9. júna 1992, *Lestelle/Komisija*, C-30/91 P, Zb. s. I-3755, bod 28; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 12. novembra 1996, *Ojha/Komisija*, C-294/95 P, Zb. s. I-5863, bod 52).

- 63 Pán Eistrup sa v prejednávanej veci odvoláva na ospravedliteľnosť chyby, ku ktorej došlo.
- 64 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že následkom ospravedliteľnej chyby nemohla byť prípustnosť žaloby postihnutej vadou spočívajúcou v neuvedení vlastnoručného podpisu, ale prerušenie lehoty na podanie žaloby dotknutou osobou, takže riadne podpísaná verzia žaloby podaná do kancelárie Súdu pre verejnú službu 16. júna 2006 by nebola podaná oneskorene.
- 65 Stačí však konštatovať, že pán Eistrup ani neuviedol mimoriadnu okolnosť, ktorá bránila jeho advokátovi, aby pripojil svoj vlastnoručný podpis na žalobu, ani nepreukázal, že jeho advokát použitím podpisovej pečiatky preukázal riadnu starostlivosť požadovanú od obvykle obozretnej osoby (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 16. marca 1993, Blackman/Parlament, T-33/89 a T-74/89, Zb. s. II-249, bod 34, a uznesenie Súdu prvého stupňa z 9. júla 1997, Fichtner/Komisia, T-63/96, Zb. s. I-A-189 a II-563, bod 25). Znenie relevantných textov, predovšetkým článku 6 ods. 3 pokynov pre tajomníka a textu uznesenia FTA, ho pritom malo, ako obozretného odborníka s riadnou starostlivosťou, viesť k tomu, aby žalobu podpísal vlastnoručne.
- 66 Z toho vyplýva, že na pojem ospravedliteľnej chyby sa v prejednávanej veci nemožno s úspechom odvolávať.
- 67 Napadnuté uznesenie je preto potrebné zrušiť.

O námietke neprípustnosti

- 68 V súlade s článkom 13 ods. 1 prílohy štatútu Súdneho dvora, môže Súd prvého stupňa, pokiaľ je odvolanie dôvodné, v prípade zrušenia rozhodnutia Súdu pre verejnú službu sám právoplatne rozhodnúť o veci samej, ak to stav konania dovoľuje. Tak je to v prípade prejednávanej veci.
- 69 Z bodov 38 až 67 vyššie vyplýva, že námietke neprípustnosti vznesenej Parlamentom pred Súdom pre verejnú službu treba vyhovieť. V dôsledku toho je potrebné odmietnuť žalobu pána Eistrupa ako neprípustnú.

O trovách

- 70 V súlade s článkom 148 prvým odsekom rokovacieho poriadku, ak je odvolanie dôvodné a Súd prvého stupňa sám rozhodne o veci samej, rozhodne aj o trovách konania.
- 71 Podľa článku 87 ods. 2 prvého pododseku toho istého poriadku uplatniteľného na základe článku 144 tohto poriadku na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

- 72 Podľa článku 88 rokovacieho poriadku uplatniteľného na odvolania podané inštitúciami na základe článku 144 a článku 148 druhého odseku toho istého poriadku však v sporoch medzi Spoločenstvami a ich zamestnancami znášajú inštitúcie svoje vlastné trovy konania v zásade samy.
- 73 Za týchto podmienok každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (odvolacia komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Uznesenie Súdu pre verejnú službu Európskej únie z 13. júla 2006, Eistrup/Parlament (F-102/05, I-A-0000 a II-0000), sa zrušuje.**
- 2. Žaloba podaná pánom Eistrupom na Súd pre verejnú službu vo veci F-102/05 sa odmieta ako neprípustná.**

3. Každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania tak v konaní na prvom stupni, ako aj v odvolacom konaní.

Vesterdorf

Jaeger

Pirrung

Vilaras

Legal

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 23. mája 2007.

Tajomník

Predseda

E. Coulon

B. Vesterdorf